

Första gången jag går genom Ekenäs, längs Bangatan, över Kvarnbacken och så längs Perspektivet – sedermera Raseborgsvägen – förbi tallarna på åsen, på Jungfrustigen genom tallungen och uppför gången till seminariet, är det som om jag inte längre var enkla, lilla Ida Maria från Österbotten utan högvälborna Dorothea Cecilia från Nordamerikas förenta stater, en som tar för sig av livets stora rågröd och som inte vet vad anspråkslöshet och gamla skorpor är för något. Jag går ut i mitt liv och närmar mig hela tiden det oerhörda, det jag knappt vågar ta till mig, men här kommer jag och Ekenäs drar inte sina gator undan mina fötter. Jag går här redan uppför gången till seminariet, hisnar litet inför anblicken av det stora trähuset med ordet "Seminarium" i stora vita bokstäver ovanför huvudingången. Jag är främling och jag är jag, borta – och ändå hemma, på något märkligt sätt ändå hemma. Rödvingetrasten sjunger i skogsbrynet. Molnen seglar obekymrade över himlavalvet. Det är onsdagen den adertonde augusti 1920 och jag skall anmäla mig hos seminariets direktor Carl Poppius.

Jag har hört andra inträdessökande sjunga på vägen – de övar för sångprovet hos den fruktade sånglärarinnan, som lär skall kal-

las Hyenan. Själv kan jag inte sjunga, just nu. Rösten stockar sig i halsen. Jag går med fasta steg rakt fram.

Jag knackade på dörren till direktorns kansli. Direktorn satt vid skrivbordet. Han hade ett fryntligt ansikte med runda glasögon, det bruna håret slätkammat med sidobena på vänster sida, rak näsa och en stor mustasch som nästan dolde hela munnen. Han log vänligt mot mig. Jag log försiktigt tillbaka men måste ändå ha sett rädd ut, för han sade:

– Såja, fröken. Jag bits inte.

Sedan frågade han efter mitt namn och min hemort och varför jag ville bli lärarinna.

Det sista kom överraskande. Vad skulle jag svara på det? Inte kunde jag ju tala om att stjärnemunnarna i himlarymderna viskade åt mig att jag måste följa min kallelse att, ja, att stå framför barnen och ... Jag måste akta mig så att jag inte svävade ut i dikter. Jag måste visa att jag hade fötterna på jorden, så att han förstod att jag var alldeles vanlig och ärbar och skulle studera allt vad jag orkade om jag bara blev antagen.

Jag såg förläget ner på mina snörkängor.

– Jag ...

– Såja, fröken Nordgren. Tala fritt bara!

Då kom jag med ens att tänka på ett av mina tidigaste skolminnen, en dag då jag också hade stått och skamset sett ner på mina skor. Det var den kanske mest konkreta orsaken till mitt yrkesval som jag kom på, så jag öppnade munnen och ...

– Ja, det var så att ... i folkskolan blev jag en dag placerad i skamvrån för att jag hade skrattat under morgonbönen (jag svalde). Då tänkte jag (nu såg jag direktorn rakt i ansiktet) att jag aldrig vill stå i skamvrån mer, att jag skall bli lärarinna.

Direktorn tvinnade sin mustasch.

– Hmm ...

– Jag vill hjälpa andra människor till ett innehållsrikt liv, fortsatte jag. Jag kan inte tänka mig något annat yrke än lärarens.

– Bra, fröken Nordgren.

Han såg ner på sina papper och gjorde en anteckning.

– Ni kan gå.

Mer än så var det inte.

Kanske skulle somliga ha skrattat åt mig, om de hade sett mig i direktor Poppius rum den augustidagen. Det var som om jag inte riktigt vågade finnas till just när jag ville så mycket. Min längtan slog kullerbytta inom mig, så att jag, när det riktigt gällde, knappt kunde tala och bara väntade på vad andra skulle göra. Jag ville för mycket samtidigt som jag hoppades för litet. Då var det svårt för andra att få syn på mig.

Hur blev jag sådan?

Det finns alltid en orsak.

Orsaken ligger någonstans inlindad i ett nystan av smärta som jag drar mig för att rulla upp.